

at der i Virkeligheden raader et Ønske hos samtlige Medlemmer om, at der maa komme noget godt ud deraf. For mit eget og for mit Partis Bedkommende vil jeg sige, at vi, der maaste — det kan ikke bestrides — have mest Lejlighed til at se de Ulykker, der hjemløge Arbejderne paa Grund af Faren ved Arbejdsvirksomheden, naturlig maa ønske et Lovforslag vedtaget om denne Sag. Vi ønske imidlertid ikke just en Lov af den Bestaffenhed som det foreliggende Lovforslag. Det ærede Medlem vil maaste saa sige: Heller ikke af den Bestaffenhed som vort Lovforslag. Nu vel! Men lad os saa da i hvert Fald haabe, at det Udvalg, der vil komme til at behandle Sagen, vil saa noget ud af den, og at der om ikke ret længe vil blive Tale om Beskyttelse for Arbejderne paa et Omraade, hvor saa mange Farer true dem. Jeg haaber ikke nu at have givet Anledning til, at det ærede Medlem paa ny vil vredes paa os, fordi vi indtage en noget anden Stilling end hans. Jeg vil lade Kendsgerningerne tale, og naar Arbejdet i Udvalget begynder, vil det ærede Medlem finde, at Medlemmerne af Socialdemokratiet ville lægge det bedste og det ihærdigste Arbejde ind paa at saa noget ud af Sagen,

N. Andersen: Jeg havde ikke tænkt paa at tage Ordet ved denne Sags Behandling. Naar jeg ikke bestomindre paa dette Tidspunkt har forlangt Ordet, er det nærmest, fordi de foregaaende Dages Forhandling har givet mig det Indtryk, at Sagen staar Fare for, om ikke at forsumpe for bestandig, saa dog for, at der vil gaa et længere Tidsrum, inden der kan blive gennemført en Lov paa dette saare vigtige Omraade, og det vilde jeg i høj Grad beklage. Jeg synes tillige, og det har været en medvirkende Grund for mig til at forlange Ordet, at den Diskussion, der har været ført om det foreliggende Lovforslag, har paa mange Punkter og fra flere Sider været noget mere umild imod Forslaget, end det egentlig fortjener. Med Henhyn til det første, jeg bemærkede, min Frygt for, at Sagen atter skulde blive udsat i nogle Aar, vil jeg meget indtrængende, saa indtrængende jeg formaar, lægge de ærede Medlemmer, der kommer til at behandle Sagen i et Udvalg, paa Sinde, at de ikke lade den forsumpe, at de ikke forsumme noget eller sly nogen Umage for endelig at komme til en saadan Afgørelse, at vi dog en Gang og med det første kunne saa en Lov paa dette Omraade. Thi lige saa vist som jeg erkender, at der i de senere Aar er gjort ikke saa lidt i vort Land af Frivillighedens Vej for at sikre dem, der

miste deres eneste Eje, deres legemlige Arbejdskraft, Hjælp, lige saa vist maa jeg erkende, at hvorvel noget er bedre end intet, er dog det, der hidtil er gjort, for lidt. Jeg tror ikke, at det er muligt ad Frivillighedens Vej i en overfluelig Fremtid at komme dertil, at en tilstrækkelig, nogenlunde anstændig Forsørgelse for Arbejdets Invalider vil kunne skaffes til Veje. Jeg tror, at dette kun vil være muligt derved, at Arbejdsgivere og Samfundet forene sig om at træffe saadanne Foranstaltninger, at Midlerne dertil kunne tilvejebringes. Dette vil, som sagt, ikke være muligt ad Frivillighedens Vej. Men paa den anden Side er jeg uenig med alle de ærede Medlemmer, der her have talt for at gaa til en kollektiv tvungen Forsikring for Arbejderne, en saadan kollektiv tvungen Forsikring, som ophæver — det vil jo blive Folgen — hvad der hidtil har været gjort ad Frivillighedens Vej, som styder det til Side som noget, der er blevet overflødig, der ikke mere kan eller bør finde Sted. Jeg ved naturligvis meget vel, at hvis man gaar til at vedtage en Lov om tvungen kollektiv Forsikring af Arbejderne imod Ulykkestilfælde, er det ikke dermed saqt, at man ligefrem forbyder private Arbejdsgivere at forsikre deres Arbejdere og derved skaffe dem nogen Hjælp ved Siden af den tvungne Hjælp. Men de Herrer ville indrømme, at Tingenes naturlige Forløb vil blive saaledes, at samtidig med, at vi saa en tvungen Forsikring, der lægger Byrden enten kollektivt paa de forskellige Erhvervsgræne eller paa Samfundet, vil alt, hvad der er gjort ad Frivillighedens Vej, standse, og det vilde jeg beklage; thi den Betræbelse, der hidtil har været udfoldet, for dog at skaffe nogen Hjælp, fortjener en bedre Skæbne end at blive skubbet til Side paa den Maade at man siger: Det duer ikke, hvad I hidtil have gjort, nu skulle vi tage Sagen i vor Haand, og saa kunne I godt lade alle Bestræbelser fare. Det tror jeg ikke vil være rigtigt, og jeg formener at have nogen Grund til at tale med paa dette Omraade, fordi jeg i nogle Aar har haft og endnu har den Ære at staa som Formand for Entreprenørforeningen her i Landet. Det er jo bekendt, at det er en lille Forening, der ikke omfatter mange Medlemmer, men som dog beskæftiger et ganske overordentlig stort Antal Arbejdere. Denne Forening har i de senere Aar gjort en hel Del for at sikre sine Arbejdere; dels fordi det offentlige ved Statsarbejder ligefrem har forlangt af Entreprenørerne, at de skulde forsikre deres Arbejdere, og dels have mange andre fulgt Eksemplet uden just at være tvungne dertil. Jeg vil